

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **W. T.**

státní příslušnost: X

X

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným

Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. OAM-358/ZA-ZA12-ZA21-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost, jelikož uváděla pouze ekonomické

důvody a netvrdila nic o možném pronásledování či vážné újmě. Podle soudu žalovaný rozhodl správně.

II. Rozhodnutí žalovaného

2. Žalobkyně podala na konci března 2025 žádost o mezinárodní ochranu. Je thajské státní příslušnosti. Narodila se v provincii Buri Ram. Je svobodná, bezdětná. Vyznává buddhismus a nemá žádné politické přesvědčení. Sdělila, že v Thajsku naposledy pracovala jako personalistka v petrochemické společnosti, ale kvůli ekonomické situaci si nemohla najít práci. Do Česka přijela v roce 2019 na zaměstnaneckou kartu, která již není platná. Chce zde zůstat, legálně pracovat a uzavřít sňatek s přítelem. Uvedla, že ve své vlasti neměla žádné problémy se státními orgány, ani nebyla pronásledována z důvodu náboženství, národnosti, pohlaví nebo politických názorů. Hlavním důvodem její žádosti je ekonomická situace v Thajsku a snaha zůstat v Česku legálně. Zmínila, že musí finančně podporovat otce a děti svých sourozenců. Výslovně uvedla, že v Thajsku neměla žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 4. 2025 pod č. j. OAM-358/ZA-ZA12-ZA21-2025, zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu („rozhodnutí žalovaného“). Podle tohoto ustanovení se žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o pronásledování nebo vážné újmě a uvádí pouze ekonomické důvody. Žalobkyně podle žalovaného žádá o mezinárodní ochranu právě výhradně z ekonomických důvodů. Vedla ji snaha o legalizaci pobytu a ekonomické motivace. Neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by jí hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona. Výslovně uvedla, že v Thajsku nečelila žádnému nebezpečí. Při rozhodování žalovaný vycházel z výpovědi žadatelky a z informací o bezpečnostní a politické situaci v Thajsku, konkrétně z Informace OAMP MV ČR ze dne 25. 11. 2024. K tomuto podkladu se žalobkyně mohla vyjádřit, ale neučinila tak, ani nenavrhla doplnění podkladů.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně se obává návratu do Thajska kvůli nedemokratickému režimu a špatné bezpečnostní situaci. Tvrdí, že jí v případě návratu hrozí uvěznění, mučení nebo nelidské zacházení. Žalovaný nesprávně posoudil její žádost a měl jí udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona. Žalovaný nesprávně vyhodnotil její tvrzení i situaci v Thajsku. Pokud by správně zjistil skutkový stav, musel by uznat, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V Thajsku panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a ohrožení civilního obyvatelstva.
5. Žalobkyně se odvolává na § 14a zákona o azylu, podle kterého se doplňková ochrana uděluje, pokud cizinci hrozí vážná újma, jako je mučení, nelidské zacházení nebo ohrožení života v důsledku svévolného násilí. Taková situace v Thajsku panuje. Žalobkyně se bojí o svůj život.
6. Dále žalobkyně zdůrazňuje, že Thajsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu, protože zde dochází k závažnému porušování lidských práv a civilní obyvatelstvo čelí nebezpečí. V této souvislosti opět poukazuje na § 14a zákona o azylu. Pokud by žalovaný správně zjistil skutkový stav a vyhodnotil její tvrzení, musel by jí přiznat alespoň doplňkovou ochranu.

Tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se zákonem a neodpovídá skutečné situaci v její domovské zemi.

7. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě konstatuje, že žalobkyně ve správním řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by jí v Thajsku hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona. Uváděla pouze ekonomické důvody a snahu o legalizaci pobytu v Česku. Chtěla tu žít legálně a uzavřít sňatek s českým občanem. Tyto důvody však nelze považovat za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Neprokázala žádné konkrétní obavy z pronásledování nebo vážné újmy v Thajsku.

IV. Hodnocení věci soudem

8. Žaloba *není důvodná*. Velmi podobný případ (jak obsahem námitek i v tom, že některé námitky byly vzneseny poprvé až před soudem) zhruba před rokem posuzoval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 7. 2024, č. j. 48 Az 4/2024-17. Soud na něj proto ve svém odůvodnění naváže.
9. Žalovaný rozhodl správně. Pokud jde o právní rámec věci, tak se podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tak se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
10. Je třeba také připomenout způsob rozdělení břemena tvrzení a břemena důkazního mezi žadatele a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel. Ten musí uvést azylově relevantní důvody podřaditelné pod § 12 zákona o azylu či tvrdit hrozbu vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak poté vychází.
11. *Břemeno tvrzení* tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). *Důkazní břemeno* je pak následně rozloženo mezi žadatele a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta musí primárně žadatel, nicméně správní orgán musí k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48).
12. Jinými slovy, uvede-li žadatel skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že mu při návratu do země původu hrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu, pak je povinností žalovaného vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby odstranil nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89, či ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32). Žalovaný má tedy povinnost zjišťovat skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).

13. Z výše uvedené judikatury vyplývá, že pouze za předpokladu, že žalobce unese břemeno tvrzení, je žalovaný společně s ním povinen zjišťovat skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud však žadatel během správního řízení netvrdí skutečnosti, z nichž by vyplývaly důvody relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, pak není třeba se situací v zemi původu do detailu zabývat.
14. Soud přitom musí v této souvislosti dát žalovanému za pravdu, že žalobkyně v předcházejícím řízení neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Naopak výslovně uvedla, že ve své vlasti neměla žádné problémy se státními orgány, ani nebyla pronásledována z důvodu náboženství, národnosti, pohlaví nebo politických názorů. Hlavním důvodem její žádosti byla ekonomická situace v Thajsku a snaha zůstat v Česku legálně, pracovat tu a vzít si přítele. Zmínila, že musí finančně podporovat otce a děti svých sourozenců. Nic z toho ovšem důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není.
15. Jelikož žalobkyně během správního řízení nezmínila jakékoliv jiné než ekonomické obavy, tak neunesla již břemeno tvrzení. Žalovaný za těchto okolností nemusel zjišťovat skutkový stav ve vztahu k pronásledování nebo vážné újmě žalobkyně, která k tomu jednoduše nic netvrdila, a naopak svými tvrzeními jejich existenci popírala. Soud tedy nepřisvědčil žalobkyni v tom, že si žalovaný náležitě nezjistil skutkový stav pro vydání napadeného rozhodnutí. Právě situace, ve které žadatel *neuvádí* skutečnosti svědčící o hrozbě pronásledování nebo o nebezpečí vzniku vážné újmy, a naopak *uvádí* pouze *ekonomické důvody*, představuje podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu přímý zákonný důvod pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné.
16. Žalovaný tedy postupoval naprosto správně, pokud podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou. A jako zákonný je rovněž třeba hodnotit postup žalovaného, který neposuzoval, zda žalobkyně splňuje další důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu (srov. § 16 odst. 4 větu první zákona o azylu).
17. Jde-li pak o tvrzení, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany, konkrétně kvůli hrozbě uvěznění, mučení nebo nelidského zacházení, katastrofální ekonomické situaci, množícím se případům vražd a ohrožení civilního obyvatelstva, svévolnému násilí a závažnému porušování lidských práv, kvůli kterému civilní obyvatelstvo čelí nebezpečí a ona sama se bojí o život, tak žalobkyně poprvé tato tvrzení vznáší až v žalobě. Nejedná se však o nové skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 9 zákona o azylu. Žalobkyně tyto obavy mohla tvrdit už ve správním řízení.
18. Ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice sice vyžaduje, aby soudy v azylových věcech provedly úplné *ex nunc* posouzení skutkové i právní stránky věci. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 4. 10. 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* („rozsudek *Ahmedbekova*“), je pak soud

rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit i důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v soudním řízení. Z uvedeného rozsudku nicméně rovněž vyplývá, že soud *nemusí nové důvody nebo skutečnosti posoudit*, pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení, *nebyly dostatečně konkrétní*, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlídnout (viz bod 103 rozsudku *Ahmedbekova*). Právě *nedostatečnou konkrétností* lze žalobním tvrzením žalobkyně vytknout.

19. Žalobkyně své obavy tvrdí velice obecně. Vůbec nevysvětluje, proč by právě jí mělo hrozit nelidské či ponižující zacházení či dokonce uvěznění. To samé platí pro (svévolné) násilí, hrozbu vraždy a nebezpečí či ohrožení civilního obyvatelstva či závažné porušování lidských práv a obavy o život, které žalobkyně jen zmiňuje, ale nijak blíže nepopisuje a už vůbec je nějak skutkově nepropojuje s vlastní osobou. Je navíc třeba zopakovat, že ve správním řízení žalobkyně jakékoliv pronásledování výslovně popřela. Jelikož obavy žalobkyně popsané v žalobě nebyly dostatečně konkrétní, tak se jimi soud ve světle rozsudku *Ahmedbekova* již blíže nezabýval.
20. Žaloba proto není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
22. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 25. července 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce